

DE GLAZEN TROON

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon

De donkere kroon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De Crescent City-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Huis van Lucht & Adem

Huis van Vuur & Schaduw

Sarah J. Maas

De glazen troon

Deel 1 van de *Glazen troon*-serie

Vertaald door Lia Belt

Eerste druk 2014
Drieëntwintigste druk 2025

ISBN 978-90-492-0626-0
ISBN 978-94-6023-946-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6078-7 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Throne of Glass*
Vertaling: Lia Belt
Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Auteursfoto: © Josh Wasserman
Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv

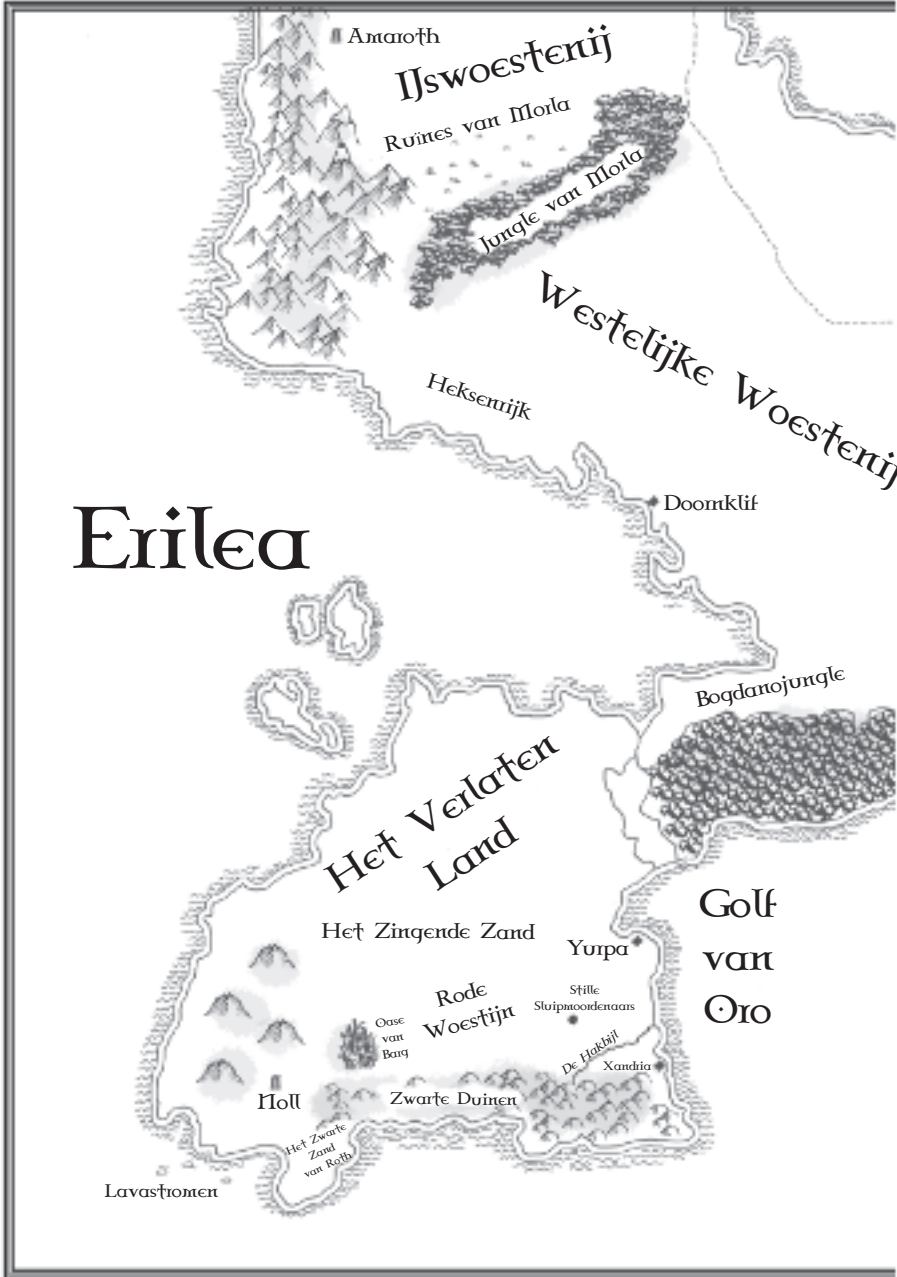
© 2012 Sarah J. Maas
© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bloomsbury Publishing Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor al mijn lezers op FictionPress. Omdat jullie bij me waren aan het
begin, en zijn gebleven tot lang na het einde.
Bedankt voor alles.*

Erilea

Antaroth

Ijswoestenij

Ruïnes van Morla

Jungle van Morla

Westelijke Woestenij

Hekserrijk

Doorklif

Bogdanojungle

Het Verlaten Land

Het Zingende Zand

Rode Woestijn

Golf van Oro

Yurpa

Stille Sluipmoordenaars

Oase van Barj

De Hakbijl

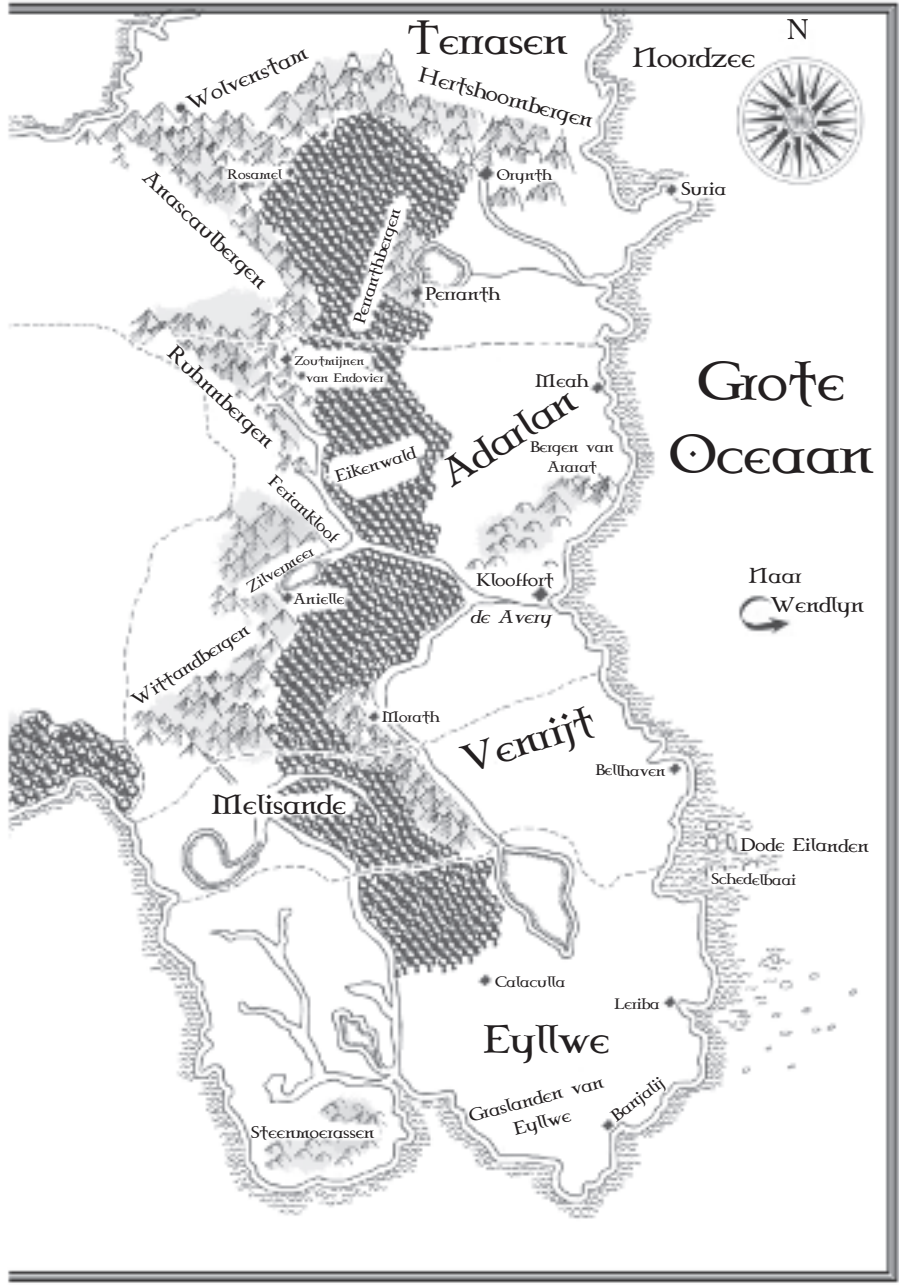
Xandria

Noll

Zwarte Duinen

Het Zwarte Zand van Roth

Lavastromen

I

Na een jaar van dwangarbeid in de zoutmijnen van Endovier was Celaena Sardothien eraan gewend dat ze overal in ketenen en onder dreiging van een zwaard naartoe werd begeleid. De meesten van de duizenden slaven in Endovier werden zo behandeld; hoewel er bij Celaena altijd nog eens zes extra wachters van en naar de mijnen meeliepen. Dat verwachtte de beruchtste sluipmoordenaar van Adarlan inmiddels wel. Maar vandaag was er ook een man in een zwarte mantel met kap bij.

Hij leidde haar aan de arm door het mooie gebouw waarin de ambtenaren en opzichters van Endovier waren ondergebracht. Ze liepen door eindeloze gangen, gingen trappen op en af en de ene na de andere hoek om, net zo lang tot ze geen schijn van kans meer had om de weg naar buiten terug te vinden.

Althans, dat was de bedoeling van haar begeleider, maar het ontging haar niet dat ze binnen een paar minuten tijd dezelfde trap op en weer af liepen. En ze had ook wel in de gaten dat ze tussen verdiepingen zigzagden, ook al had het gebouw een standaardindeling van gangen en trappenhuizen. Alsof ze zich zo gemakkelijk zou laten desoriënteren. Als hij niet zo zijn best had gedaan, zou ze misschien beledigd zijn geweest.

Ze gingen een heel lange gang in, waar in de stilte alleen hun voetstappen klonken. Hoewel de man die haar arm vasthield lang en fit was, zag ze door de kap die hij droeg niets van zijn gezicht. Ook alweer een tactiek om haar te verwarren en te intimideren. Die zwarte kleding was daar waarschijnlijk ook voor bedoeld. Zijn hoofd draaide naar haar toe, en Celaena grijnsde naar hem. Hij keek weer naar voren en verstrakte zijn toch al ijzeren greep op haar arm.

Het had wel iets vleiends, ook al wist ze niet wat er aan de hand was of waarom hij haar buiten de mijnschacht had staan opwachten. Na een dag van steenzout hakken in de ingewanden van de berg had het

haar humeur geen goed gedaan toen ze hem daar had zien staan, met zes wachters bij zich.

Maar ze had haar oren gespitst toen hij zich aan haar opzichter had voorgesteld als Chaol Westfall, kapitein van de koninklijke garde. Ineens drukte de hemel op haar neer, duwden de bergen van achteren tegen haar aan, en zelfs de aarde was naar haar knieën omhooggekomen. Ze had al een tijdje geen angst meer gevoeld; dat had ze zichzelf niet toegestaan. Elke morgen als ze wakker werd, herhaalde ze dezelfde woorden: ik zal niet bang zijn. Een jaar lang hadden die woorden het verschil gemaakt tussen buigen en breken, ervoor gezorgd dat ze niet was bezweken in de duisternis van de mijnen. Niet dat ze de kapitein daar iets van zou laten merken.

Celaena bekeek de gehandschoende hand die haar arm omklemde. Het donkere leer had bijna dezelfde kleur als het vuil op haar huid.

Ze hield een zucht binnen en trok met haar vrije hand haar smerige, gescheurde tuniek recht. Aangezien ze voor zonsopkomst de mijnen in ging en er pas na het donker weer uit kwam, zag ze de zon maar zelden. Ze was ontzettend bleek onder het vuil. Ja, ze was ooit aantrekkelijk geweest, misschien zelfs mooi, maar ach, wat maakte dat nu nog uit?

Toen ze weer een volgende gang doorkruisten, bestudeerde ze het kunstig vervaardigde zwaard van de vreemdeling. De glanzende knop had de vorm van een vliegende adelaar. Toen hij haar zag kijken, zakte zijn hand omlaag en bedekte de gouden knop. Haar lippen plooiden zich weer in een glimlach.

‘Je bent een heel eind van Klooffort, kapitein,’ zei ze nadat ze haar keel had geschraapt. ‘Ben je meegekomen met het leger dat ik eerder vandaag hoorde rondstampen?’ Ze tuurde in de duisternis onder zijn kap, maar zag niets. Toch voelde ze dat hij haar aankeek, beoordeelde, de maat nam. Ze staarde gewoon terug. De kapitein van de koninklijke garde zou waarschijnlijk een interessante tegenstander zijn. Misschien zelfs wat inspanning van haar kant waard.

Uiteindelijk hief de man zijn arm en liet zijn mantel weer over zijn zwaard vallen. Even ving ze een glimp op van de gouden wyvern, de tweepotige gevleugelde draak die op zijn tuniek was geborduurd: het koninklijke wapen.

‘Wat geef jij om de legers van Adarlan?’ reageerde hij. Ze genoot ervan om een stem te horen zoals die van haar – kil en ter zake – ook al was die kerel dan een akelige bruut.

‘Niks,’ zei ze schouderophalend. Hij gromde geïrriteerd.

O, het zou mooi zijn om zijn bloed op het marmer te zien druipen. Eén keer had ze hier in de mijnen haar geduld verloren. Eén keer, toen haar eerste opzichter de verkeerde dag uitkoos om haar te veel onder druk te zetten. Ze herinnerde zich nog hoe het was geweest om met haar pikhouweel in zijn pens te hakken, hoe kleverig zijn bloed op haar handen en gezicht had gevoeld. Ze zou binnen een tel twee van deze wachters kunnen ontwapenen. Zou de kapitein het er beter van afbrengen dan haar overleden opzichter? Terwijl ze de verschillende uitkomsten voor zich zag, grijnsde ze weer naar hem.

‘Kijk me niet zo aan,’ waarschuwde hij, en zijn hand zakte weer naar zijn zwaard. Celaena verborg haar grijns. Ze liepen langs een rij houten deuren die ze een paar minuten geleden ook al had gezien. Als ze wilde ontsnappen, hoefde ze alleen maar bij de volgende gang linksaf en dan drie trappen af. Het enige wat hij met al zijn pogingen tot desoriëntatie bereikte, was dat ze het gebouw leerde kennen. Idioten.

‘Waar gaan we ook alweer heen?’ vroeg ze onschuldig, terwijl ze een lok geklit haar uit haar gezicht streek. Toen hij niet antwoordde, klemde ze haar kiezen op elkaar.

De gang weerkaatste elk geluid zo sterk dat ze hem niet kon aanvallen zonder dat iedereen in het gebouw het zou horen. Ze had niet gezien waar hij de sleutel van haar boeien had gelaten, en ze zou last hebben van de zes wachters die achter hen aan liepen, vooral met die boeien om.

Ze gingen een gang in waar ijzeren kroonluchters hingen. Buiten was de nacht ingevallen, maar er hingen zo veel felle lantaarns op het plein dat daar weinig schaduwen waren om je in te verstoppen.

Op het binnenplein hoorde ze de andere slaven naar hun houten slaapgebouw schuifelen. Het gekerm van pijn te midden van het gekletter van ketenen vormde een refrein dat haar even vertrouwd was als de sombere werkliederen die de slaven de hele dag zongen. Nu en dan vormde de solo van een zweep een toevoeging aan de symfonie van agressie die Adarlan voor haar zwaarste criminelen, armste burgers en nieuwste veroveringen had gecomponeerd.

Sommige gevangenen waren beschuldigd van pogingen tot het bedrijven van magie – niet dat ze dat konden, aangezien de magie uit het koninkrijk was verdwenen – maar er werden ook steeds meer rebellen naar Endovier gebracht. De meeste kwamen uit Eyllwe, een van de

laatste landen die zich nog tegen overheersing door Adarlan verzetten. Maar als Celaena hun vroeg naar het laatste nieuws, staarden velen van hen haar alleen maar met lege ogen aan. Nu al gebroken. Ze huiverde bij de gedachte aan wat die mensen door toedoen van de legers van Adarlan hadden doorstaan. Soms vroeg ze zich af of ze niet beter af zouden zijn als ze waren gestorven op de hakblokken. En of zijzelf niet ook beter af zou zijn geweest als ze was gesneuveld op de avond dat ze was verraden en gevangengenomen.

Maar ze had andere dingen aan haar hoofd terwijl ze hun tocht voortzetten. Zou ze nu dan eindelijk de strop krijgen? Ze kreeg een wee gevoel in haar maag. Ze wás belangrijk genoeg om te worden terechtgesteld door de kapitein van de koninklijke garde zelf. Maar waarom zou hij haar dan eerst hiernaartoe brengen?

Uiteindelijk stopten ze voor dubbele rood-met-gouden deuren met zulk dik glas dat ze er niet doorheen kon kijken. Kapitein Westfall gebaarde met zijn kin naar de twee wachters aan weerskanten van de deuren, die begroetend met hun speren op de grond stampten.

De greep van de kapitein verstrakte tot het pijn deed. Hij rukte Celaena naar zich toe, maar haar voeten leken van lood en ze verzette zich. ‘Blijf je liever in de mijnen?’ vroeg hij op licht geamuseerde toon.

‘Als ik te horen kreeg wat dit allemaal te betekenen had, zou ik misschien wat meer meewerken.’

‘Daar kom je snel genoeg achter.’ Haar handen werden klam. Ja, ze zou sterven. Het was eindelijk zover.

De deuren gingen krakend open en onthulden een grote zaal. Een glazen kroonluchter in de vorm van een wijnrank bedekte bijna het hele plafond en wierp ruitvormige lichtjes op de ramen in de achterste muur. Vergeleken met de grauwheid buiten die ramen voelde deze overdaad als een klap in haar gezicht. Een herinnering aan hoezeer de mensen hier profiteerden van haar werk.

‘Naar binnen,’ grauwde de gardekapitein. Met zijn vrije hand gaf hij haar een zet en liet haar eindelijk los. Celaena struikelde; haar eeltige voeten gleden over de gladde vloer terwijl ze haar evenwicht herstelde. Ze keek om en zag nog eens zes wachters binnenkomen.

Veertien wachters, plus de kapitein, allemaal met het gouden koninklijke embleem op de borst van hun zwarte uniform geborduurd. Dit waren leden van de lijfwacht van de koninklijke familie zelf: meedogenloze, bliksemsnelle soldaten die van jongs af aan waren getraind

om te beschermen en te doden. Ze slikte moeizaam.

Met een licht gevoel in haar hoofd, maar tegelijkertijd met een loodzwaar lichaam, keek Celaena de zaal in. Op een prachtig versierde roodhouten troon zat een knappe jongeman. Haar hart bleef stilstaan toen iedereen voor hem boog.

Ze stond oog in oog met de kroonprins van Adarlan.

‘Hoogheid,’ zei de kapitein van de garde. Na een diepe buiging rechte hij zijn rug, deed zijn kap af en onthulde kortgeknipt kastanjebruin haar. Dat bevestigde Celaena’s vermoeden dat het zijn bedoeling was geweest om haar te intimideren, zodat ze onderdanig zou blijven op hun tocht hierheen. Alsof dat soort trucjes bij háár werkte. Ondanks haar irritatie knipperde ze verbaasd met haar ogen toen ze zijn gezicht zag. Hij was jong!

Kapitein Westfall was niet overdreven knap, maar toch vond ze zijn ruige gelaatstrekken en zijn heldere goudbruine ogen nogal aantrekkelijk. Ze hield haar hoofd schuin, zich ineens ontzettend bewust van hoe vuil ze was.

‘Is dit d’r?’ vroeg de kroonprins van Adarlan, en Celaena draaide met een ruk haar hoofd om toen de kapitein knikte. Allebei staarden ze haar aan, wachtend tot ze zou buigen. Toen ze rechtop bleef staan, verplaatste Chaol zijn gewicht, en de prins keek even naar zijn kapitein voordat hij zijn kin iets hoger optilde.

Buigen voor hem! Als ze toch op weg was naar de galg, was ze niet van plan om de laatste ogenblikken van haar leven nederig buigend door te brengen.

Galmende voetstappen klonken achter haar en iemand greep haar bij de nek. Celaena zag alleen een glimp van rode wangen en een rossige snor voordat ze op de ijskoude marmeren vloer werd gesmeten. Een pijnscheut trok door haar gezicht en er dansten vlekken voor haar ogen. Haar armen deden pijn doordat haar gewrichten werden verwrongen door de boeien. Hoewel ze probeerde ze weg te knippen, welden er tranen van pijn in haar ogen op.

‘Dát is de juiste manier om je toekomstige koning te begroeten,’ beet een man met een rood aangelopen gezicht haar toe.

Ze gromde en ontblootte haar tanden naar die knielende smeerlap. Hij was bijna even groot als haar opzichter en gekleed in rode en oranje

tinten die bij zijn dunner wordende haar pasten. Zijn pikzwarte ogen glinsterden toen hij zijn greep op haar nek verstrakte. Als ze haar rechterarm een klein stukje kon verplaatsen, kon ze hem uit zijn evenwicht brengen en zijn zwaard grijpen. De boeien drukten in haar buik en haar wangen gloeiden van een sissende, kolkende woede.

Na een te lange stilte sprak de kroonprins. 'Ik begrijp niet zo goed waarom je iemand zou dwingen te buigen, terwijl het doel van dat gebaar is om je trouw en respect te bewijzen.' Zijn stem droop van verveling.

Celaena probeerde uit een ooghoek naar de prins te kijken, maar ze zag alleen een paar zwartleren laarzen op de witte vloer.

'Het is duidelijk dat ú me respecteert, hertog Perrington, maar het lijkt me een beetje verspilde moeite om bij Celaena Sardothien respect voor me af te dwingen. U en ik weten allebei dat ze geen liefde voelt voor mijn familie. Dus misschien is het uw bedoeling om haar te vernederen.' Hij zweeg even, en ze had durven zweren dat hij naar haar gezicht keek. 'Maar ik denk dat ze wel genoeg vernederingen heeft ondergaan.' Hij zweeg weer even en vroeg toen: 'Had u geen afspraak met de schatbewaarder? Ik zou niet willen dat u te laat komt, vooral niet terwijl u helemaal hierheen bent gekomen om met hem te vergaderen.'

Haar plaaggeest begreep de hint, gromde en liet haar los. Celaena tilde haar wang van het marmer, maar ze bleef op de vloer liggen totdat de man was opgestaan en vertrokken. Als ze het voor elkaar kreeg te ontsnappen, zou ze die hertog Perrington opsporen en hem bedanken voor zijn hartelijke begroeting.

Terwijl ze opstond en het gekletter van haar ketenen door de stille zaal galmde, keek ze fronsend naar de vieze vlek die ze op de smetteloze vloer had achtergelaten. Maar ze was al tot sluipmoordenaar opgeleid sinds haar achtste jaar, sinds de dag dat de koning der sluipmoordenaars haar halfdood op de oever van een ijzige rivier vond en haar meenam naar zijn veste. Ze zou zich door niets laten vernederen, en al helemaal niet door een beetje vuil. Ze schraapte haar trots bij elkaar, gooide haar lange vlecht naar achteren en hief haar hoofd. Haar blik ontmoette die van de prins.

Dorian Havilliard glimlachte naar haar. Het was een gladde glimlach die riekte naar koninklijke, aangeleerde charme. Hij zat onderuitgezakt op zijn troon en ondersteunde zijn kin met zijn hand, en zijn gouden

kroon glinsterde in het zachte licht. Het voorpand van zijn zwarte wambuis werd geheel bedekt door een schitterende gouden afbeelding van de koninklijke wyvern. Zijn rode mantel lag sierlijk om hem en zijn troon heen gedrapeerd.

Maar iets in zijn ogen – die opvallend blauw waren, de kleur van de zee in de zuidelijke landen – en het felle contrast met zijn ravenzwarte haar, bracht haar van haar stuk. Hij was heel erg knap, en hij kon niet ouder zijn dan twintig.

Prinsen horen niet knap te zijn! Het zijn verwende, stomme, weerzinwekkende schepsels! Deze... die... Wat oneerlijk, dat hij koninklijk én knap is.

Ze verplaatste haar gewicht terwijl hij haar op zijn beurt fronsend bestudeerde. ‘Ik dacht dat ik je had gevraagd haar op te frissen,’ zei hij tegen kapitein Westfall, die naar voren stapte. Celaena was vergeten dat er nog iemand anders bij hen was. Ze keek naar haar vodden en vuile huid en kon een steek van schaamte niet onderdrukken. Wat een ellendige toestand voor een meisje dat ooit mooi was!

Op het eerste gezicht zou je kunnen denken dat haar ogen blauw of grijs waren, misschien zelfs groen, afhankelijk van de kleur van haar kleding. Van dichtbij werden die verschillende kleuren benadrukt door de stralende gouden ring rondom haar pupillen. Maar het was haar goudblonde haar dat de aandacht trok van de meeste mensen; haar dat nog altijd iets van zijn vroegere glans had behouden. Celaena Sardothien was gezegend met een handjevol fraaie trekken, die de meerderheid van doorsneetrekken compenseerden; al vroeg in haar tienerjaren had ze ontdekt dat die doorsneetrekken met een beetje hulp van cosmetica gemakkelijk konden wedijveren met de buitengewone.

Maar nu stond ze voor Dorian Havilliard, smerig als een rioolrat! Haar gezicht werd warm toen kapitein Westfall sprak. ‘Ik wilde je niet laten wachten.’

De kroonprins schudde zijn hoofd toen Chaol zijn hand naar haar uitstak. ‘Laat dat bad nog maar even zitten. Ik zie haar potentieel zo ook wel.’ De prins rechtte zijn rug en hield zijn aandacht op Celaena gericht. ‘Ik geloof niet dat we ooit het genoegen van een introductie hebben gehad. Maar, zoals je waarschijnlijk wel weet, ik ben Dorian Havilliard, kroonprins van Adarlan en misschien nu wel kroonprins van het grootste deel van Erilea.’

Ze negeerde het woelen en stormen van bittere emoties die in haar bovenkwamen bij het horen van die naam.

‘En jij bent Celaena Sardothien, de beste sluipmoordenaar van Adarlan. Misschien wel de beste sluipmoordenaar van heel Erilea.’ Hij bekeek haar gespannen lichaam en trok zijn donkere, keurig verzorgde wenkbrauwen op. ‘Je lijkt me een beetje jong.’ Hij zette zijn ellebogen op zijn bovenbenen. ‘Ik heb nogal fascinerende verhalen over jou gehoord. Hoe vind je het in Endovier, nadat je in zo veel weelde in Kloofort hebt gewoond?’

Arrogante ezel.

‘Ik ben dolgelukkig,’ zei ze liefjes, terwijl ze haar gerafelde nagels in haar handpalmen drukte.

‘Je zit hier al een jaar, en toch lijkt je me nog vrij levendig. Ik vraag me af hoe dat kan, terwijl de gemiddelde levensverwachting in deze mijnen een maand is.’

‘Een groot mysterie, ongetwijfeld.’ Ze knipperde met haar wimpers en schikte haar boeien alsof het kanten handschoenen waren.

De kroonprins keek naar zijn kapitein. ‘Ze heeft nogal een grote mond, hè? En ze klinkt niet als iemand uit het gepeupel.’

‘Dat hoop ik toch niet!’ bitste Celaena.

‘Hoogheid,’ snauwde Chaol Westfall haar toe.

‘Wat?’ vroeg Celaena.

‘Je spreekt hem aan als “Hoogheid”.’

Celaena lachte spottend naar hem en richtte haar aandacht weer op de prins.

Tot haar verbazing lachte Dorian Havilliard. ‘Je wéét toch wel dat je een slaaf bent? Heb je niets geleerd van je straf?’

Als haar armen niet geboeid waren geweest, had ze ze over elkaar geslagen. ‘Ik zou niet weten wat je van slavenarbeid in de mijnen kunt leren, behalve hoe je een pikhouweel gebruikt.’

‘En je hebt nooit geprobeerd te ontsnappen?’

Een trage, valse grijns gleed over haar gezicht. ‘Eén keer.’

De wenkbrauwen van de prins gingen omhoog en hij keek kapitein Westfall aan. ‘Dat is me niet verteld.’

Celaena keek over haar schouder naar Chaol, die de prins verontschuldigend aankeek. ‘De hoofdzichter vertelde me vanmiddag dat er één incident is geweest. Drie maanden...’

‘Vier maanden,’ viel ze hem in de rede.

‘Vier maanden,’ vervolgde Chaol, ‘nadat Sardothien hier aankwam, probeerde ze te vluchten.’

Ze wachtte op de rest van het verhaal, maar hij was duidelijk klaar. ‘Dat is niet eens het beste gedeelte!’

‘Is er een “beste gedeelte”?’ vroeg de kroonprins, met een gezichtsuitdrukking die het midden hield tussen een grimas en een glimlach.

Chaol wierp haar een kwade blik toe voordat hij reageerde. ‘Niemand kan ontsnappen uit Endovier. Je vader heeft ervoor gezorgd dat de schildwachten van tweehonderd passen afstand een eekhoorn kunnen raken. Een vluchtpoging is zelfmoord.’

‘Maar jij leeft nog,’ zei de prins tegen haar.

Celaena’s glimlach vervaagde toen de herinnering weer naar boven kwam. ‘Ja.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Dorian.

Haar ogen werden kil en hard. ‘Ik sloeg door.’

‘Is dat je enige verklaring voor wat je hebt gedaan?’ vroeg kapitein Westfall kwaad. ‘Ze heeft haar opzichter en drieëntwintig schildwachten gedood voordat ze haar te pakken kregen. Ze was nog maar één vingertop van de muur verwijderd voordat de wachters haar bewusteloos sloegen.’

‘En?’ vroeg Dorian.

Celaena briepte van woede. ‘En? Weet u wel hoe ver die muur bij de mijnen vandaan is?’ Hij keek haar glazig aan. Ze sloot haar ogen en zuchtte theatraal. ‘Vanaf mijn schacht was het driehonderddrieënzestig voet. Ik heb het iemand laten nameten.’

‘En?’ herhaalde Dorian.

‘Kapitein Westfall, hoe ver komen slaven meestal bij de mijnen weg als ze proberen te ontsnappen?’

‘Drie voet,’ mompelde hij. ‘De schildwachten van Endovier schieten een man meestal al neer voordat hij drie voet heeft afgelegd.’

Het zwijgen van de kroonprins was niet het effect dat ze had beoogd. ‘Je wist dat het zelfmoord was,’ zei hij uiteindelijk, nu zonder geamuseerdheid.

Misschien was het niet zo’n goed idee geweest om over die muur te beginnen. ‘Ja,’ zei ze.

‘Maar ze hebben je niet gedood.’

‘Uw vader had bevolen dat ik zo lang mogelijk in leven moest worden gehouden om ten volle te genieten van de gastvrijheid hier in Endovier.’

Een kilte die niets met de temperatuur te maken had trok door haar heen. ‘Het was nooit mijn bedoeling om te ontsnappen.’ Toen ze het medelijden in zijn ogen zag, wilde ze hem het liefst slaan.

‘Heb je veel littekens?’ vroeg de prins. Ze haalde haar schouders op. Hij glimlachte geruststellend terwijl hij van de troonsverhoging stapte. ‘Draai je om en laat je rug zien.’ Celaena fronste, maar ze deed wat haar werd opgedragen toen hij naar haar toe liep. Chaol stapte dichterbij. ‘Ik kan ze niet goed zien onder al dat vuil,’ zei de prins, kijkend naar de huid onder de flarden van haar hemd. Ze fronste haar wenkbrauwen, en fronste nog dieper toen hij zei: ‘En wat een vreselijke stank, ook!’

‘Als je geen toegang hebt tot een bad en parfum is het lastig om zo lekker te ruiken als u, Hóógheid.’

De kroonprins klakte met zijn tong en liep langzaam om haar heen. Chaol – en de andere wachters – keken naar hen met hun handen op hun zwaarden. En terecht. Binnen één tel kon ze haar armen om de nek van de prins slaan en met haar ketenen zijn luchtpijp pletten. Misschien was het de moeite waard, alleen al om het gezicht van Chaol dan te zien. Maar de prins praatte verder zonder zich iets aan te trekken van hoe gevaarlijk dicht hij bij haar stond. ‘Voor zover ik kan zien,’ zei hij, ‘heb je drie grote littekens en misschien een paar kleinere. Niet zo erg als ik had verwacht, maar... ach, de jurken zullen ze wel bedekken, denk ik.’

‘Jurken?’ Hij stond zo dicht bij haar dat ze elk draadje van zijn jas kon zien, en ze rook geen parfum, maar paarden en ijzer.

Dorian grijnsde. ‘Wat een bijzondere ogen heb je! En wat ben je boos!’

Nu ze binnen wurgafstand was van de kroonprins van Adarlan, de zoon van de man die haar had veroordeeld tot een trage, ellendige dood, balanceerde haar zelfbeheersing op een wankel randje en danste ze langs een ravijn.

‘Ik wil weten...’ begon ze, maar de gardekapitein trok haar met een ruk bij de prins weg. ‘Ik was niet van plan hem te vermoorden, grote aap!’

‘Pas op je woorden, anders gooi ik je terug in de mijnen,’ dreigde de kapitein.

‘O, dat denk ik niet.’

‘En waarom dan wel niet?’ vroeg Chaol.

Dorian beende terug naar zijn troon, ging zitten en keek haar met stralende, saffierblauwe ogen aan.

Ze keek van de ene man naar de andere en rechte haar schouders. ‘Omdat jullie iets van me willen. Iets wat jullie zó graag willen dat jullie zelf hiernaartoe zijn gekomen. Ik ben niet achterlijk, ook al was ik zo dom om me gevangen te laten nemen, en ik zie heus wel dat dit een of ander geheim zaakje is. Waarom zou u anders de hoofdstad verlaten en helemaal hierheen komen? U hebt me de hele tijd op de proef gesteld om te kijken of ik fysiek en mentaal sterk ben. Nou, ik weet dat ik nog niet gek ben, en dat ik niet gebroken ben, ook al wekt dat incident bij de muur misschien een andere indruk. Dus ik wil nu weten waarom u hier bent en wat u van me wilt, als ik niet voor de galg bestemd ben.’

De mannen keken elkaar even aan. Dorian strengelde zijn vingers ineem. ‘Ik heb een voorstel voor je.’

Haar borst verstrakte. Nooit, zelfs niet in haar wildste dromen, had ze zich voorgesteld dat ze ooit de kans zou krijgen om met Dorian Havilliard te praten. Ze zou hem zo gemakkelijk kunnen vermoorden, die grijns van zijn gezicht vegen... Ze zou de koning kunnen kapotmaken zoals hij haar had kapotgemaakt...

Maar misschien bood zijn voorstel een kans op ontsnapping. Als ze buiten de muur was, kon het lukken. Vluchten, verdwijnen in de bergen en in eenzaamheid leven te midden van het donkergroen van de wildernis, met een kleed van dennennaalden en een deken van sterren. Ze zou het kunnen. Ze hoefde alleen maar over de muur heen. Ze was de vorige keer zo dichtbij gekomen...

‘Ik luister,’ was het enige wat ze zei.

3

De ogen van de prins glansden van vermaak om haar grote mond, maar ze bleven iets te lang op haar lichaam rusten. Celaena zou haar nagels over zijn gezicht willen halen omdat hij zo naar haar staaarde, maar het feit dat hij de moeite nam om te kijken, terwijl ze zo vuil was... Er gleed een trage glimlach over haar gezicht.

De prins sloeg zijn lange benen over elkaar. 'Laat ons alleen,' droeg hij de wachters op. 'Chaol, jij blijft hier.'

Celaena kwam dichterbij toen de wachters naar buiten liepen en de deur achter zich sloten. Domme, domme zet. Maar Chaols gezicht bleef onpeilbaar. Hij zou toch niet echt geloven dat hij haar kon tegenhouden als ze probeerde te ontsnappen? Ze rechtte haar rug. Waarom waren ze zo onvoorzichtig?

De prins grinnikte. 'Vind je het niet riskant om zo openhartig tegen me te zijn terwijl je vrijheid op het spel staat?'

Van alles wat hij had kunnen zeggen, was dat wel het laatste wat ze had verwacht. 'Mijn vrijheid?' Bij het horen van dat woord zag ze een land van dennenbomen en sneeuw, van zongebleekte kliffen en witte schuimkoppen op golven, een land waar het licht werd opgeslokt door het fluweelgroen van heuvels en dalen... een land dat ze was vergeten.

'Ja, je vrijheid. Dus ik raad je dringend aan, juffrouw Sardothien, om je arrogantie te beteugelen voordat je weer in de mijnen eindigt.' De prins haalde zijn benen van elkaar. 'Hoewel je houding misschien wel nuttig is. Ik zal niet doen alsof het koninkrijk van mijn vader gebouwd is op vertrouwen en wederzijds begrip. Maar dat wist je al.' Haar vingers kromden zich terwijl ze wachtte tot hij doorging. Zijn ogen keken in de hare, indringend en intens. 'Mijn vader heeft het in zijn hoofd gehaald dat hij een kampioen nodig heeft.'

Het duurde heel even voordat ze het begreep.

Celaena gooidde schaterend haar hoofd in haar nek. 'Wil uw vader dat ik zijn kampioen word? Ga me nou niet vertellen dat hij elke nobele

ziel daarbuiten al heeft afgekeurd! Er is toch vast nog wel één koene ridder over, één moedige heer met een vastberaden hart.'

'Pas op je woorden,' waarschuwde Chaol haar.

'En jij dan, hmm?' zei ze, en ze trok haar wenkbrouwen naar de kapitein op. O, dit was zo grappig! Zij, de kampioen van de koning? 'Vindt onze geliefde koning soms dat je tekortschiet?'

De kapitein legde een hand op zijn zwaard. 'Als je even je mond hield, zou je kunnen horen wat Zijne Hoogheid te vertellen heeft.'

Ze keek de prins aan. 'Nou?'

Dorian leunde achterover op zijn troon. 'Mijn vader heeft iemand nodig om het koninkrijk te assisteren. Iemand die hem helpt zich om lastige mensen heen te manoeuvreren.'

'U bedoelt dat hij een lakei voor zijn vuile werk nodig heeft.'

'Als je het zo bot wilt stellen, ja,' antwoordde de prins. 'Zijn kampioen zou zijn tegenstanders stilhouden.'

'Stil als het graf,' zei ze liefjes.

Dorians lippen vertrokken in een flauwe glimlach, maar verder bleef zijn gezicht uitgestreken. 'Ja.'

Werken voor de koning van Adarlan als zijn trouwe dienaar? Ze hief haar kin. Mensen voor hem doden, een slagtang zijn in de muil van het beest dat al half Erilea had verslonden... 'En als ik akkoord ga?'

'Dan, na zes jaar, schenkt hij je je vrijheid.'

'Zes jaar!' Maar het woord 'vrijheid' galmde na in haar hoofd.

'Als je weigert,' zei Dorian, vooruitlopend op haar volgende vraag, 'blijf je in Endovier.' Zijn saffierblauwe ogen werden hard, en ze slikte. Wat hij er niet aan toe hoefde te voegen was: *en sterf je hier*.

Zes jaar werken als de dolk van de koning... of levenslang in Endovier.

'Maar,' zei de prins, 'er zit een addertje onder het gras.' Ze hield haar gezicht neutraal terwijl hij een ring om zijn vinger ronddraaide. 'De positie wordt je niet aangeboden. Nog niet. Mijn vader wil het wat interessanter maken, en dus maakt hij er een toernooi van. Hij heeft drieëntwintig leden van zijn raad uitgenodigd om elk een potentiële kampioen te sponsoren, die samen gaan trainen in het glazen kasteel en uiteindelijk in een duel tegen elkaar uitkomen. Als je wint,' zei hij met een flauwe glimlach, 'dan ben je officieel Adarlans Sluipmoordenaar.'

Ze lachte niet terug. 'En wie zijn mijn concurrenten?'

Toen hij haar gezicht zag, verflauwde de grijns van de prins. ‘Dieven, sluipmoordenaars en strijders uit heel Erilea.’ Ze deed haar mond open, maar hij was haar voor. ‘Als je wint en hebt bewezen dat je vaardig en betrouwbaar bent, zweert mijn vader dat hij je je vrijheid schenkt. En daarnaast ontvang je als zijn kampioen een aanzienlijk salaris.’

Die laatste woorden drongen amper tot haar door. Een toernooi! Tegen een stel onbeduidende figuren van de goden mochten weten waarvandaan? En sluipmoordenaars! ‘Welke andere sluipmoordenaars?’ wilde ze weten.

‘Niemand van wie ik heb gehoord. Niemand zo beroemd als jij. En trouwens, nu ik eraan denk, jij doet ook niet mee als Celaena Sardothien.’

‘Wat?’

‘Je doet mee onder een alias. Je hebt zeker niet gehoord wat er na je proces is gebeurd.’

‘Je hoort niet zo veel nieuwtjes als je je elke dag rot werkt in de mijnen.’

Dorian grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘Niemand weet dat Celaena Sardothien nog maar een jonge vrouw is. Ze denken allemaal dat je veel ouder bent.’

‘Wat?’ herhaalde ze, en haar wangen kleurden. ‘Hoe kan dat?’ Ze zou er trots op moeten zijn dat ze dat feit verborgen had gehouden voor de buitenwereld, maar...

‘Je hebt al die jaren dat je moordend rondtrok je identiteit geheimgehouden. Na je proces leek het mijn vader... verstandiger om het volk niet te vertellen wie je was. Dat wil hij zo houden. Wat zouden onze vijanden zeggen als ze wisten dat we doodsbang waren geweest voor een meisje?’

‘Dus ik sloof me hier op deze ellendige plek uit voor een naam en titel die niet eens van mij zijn? Wie déntk iedereen dan dat Adarlans Sluipmoordenaar werkelijk is?’

‘Dat weet ik niet, en het kan me ook niet veel schelen. Maar ik weet wel dat je de beste was, en dat mensen nog altijd je naam fluisteren.’ Hij staaarde haar aan. ‘Als je voor mij wilt vechten, mijn kampioen wilt zijn in het toernooi, zal ik ervoor zorgen dat mijn vader je al na vijf jaar bevrijdt.’

Hoewel hij het probeerde te verbergen, zag ze de spanning in zijn lichaam. Hij wilde dat ze ja zei. Hij wilde dat zo graag dat hij bereid

was met haar te onderhandelen. Haar ogen begonnen te glinsteren. 'Hoe bedoelt u, ik wás de beste?'

'Je zit al een jaar in Endovier. Wie weet waar je nog toe in staat bent.'

'Behoorlijk wat, dank u,' zei ze, pulkend aan haar rafelige nagels. Ze probeerde niet te grimassen bij het zien van het vuil eronder. Wanneer had ze eigenlijk voor het laatst schone handen gehad?

'Dat valt nog te bezien,' zei Dorian. 'Je krijgt de bijzonderheden van het toernooi te horen als we in Klooffort zijn.'

'Afgezien van de lol die jullie edelen zullen beleven aan het afsluiten van weddenschappen, lijkt me dat toernooi overbodig. Waarom huurt hij me niet gewoon in?'

'Zoals ik al zei, moet je eerst bewijzen dat je de titel waard bent.'

Ze zette één hand in haar zij, waardoor haar ketenen luid rammelden. 'Nou, volgens mij is het feit dat ik Adarlans Sluipmoordenaar ben al meer dan genoeg bewijs.'

'Ja,' zei Chaol, en zijn bronzen ogen fonkelden. 'Het bewijst dat je een crimineel bent en dat we je niet zomaar de privé-zaken van de koning kunnen toevertrouwen.'

'Ik zweer een plechtige...'

'Ik betwijfel of de koning het woord van Adarlans Sluipmoordenaar als een garantie zal zien.'

'Ja, maar ik snap niet waarom ik die training en dat toernooi moet doorlopen. Ik bedoel, ik zal best een beetje... stram zijn, maar... wat verwacht je anders als ik het hier moet stellen met stenen en pikhouwelen?' Ze keek Chaol nijdig aan.

Dorian fronste zijn voorhoofd. 'Dus je neemt het aanbod niet aan?'

'Natuurlijk neem ik het aanbod aan,' snauwde ze. Haar polsen schuurden zo pijnlijk langs haar boeien dat haar ogen traanden. 'Ik word uw absurde kampioen, als u belooft me vrij te laten over drie jaar in plaats van vijf.'

'Vier.'

'Best,' zei ze. 'Afgesproken. Misschien verruil ik de ene vorm van slavernij voor de andere, maar ik ben niet achterlijk.'

Ze zou haar vrijheid terugwinnen. *Vrijheid*. Ze voelde de koude lucht van de wijde wereld, de bries die vanuit de bergen aan kwam waaien en haar wegdroeg. Ze kon ver bij Klooffort vandaan gaan wonen, de hoofdstad die ooit haar woonplaats was geweest.

'Hopelijk heb je gelijk,' antwoordde Dorian. 'En hopelijk maak je je